

BISCUIT, biskvivi', n. 5. (fr. ord) Ett slags små, runda sockerbröd, vanligtvis af mjöl, ägg, mandel och socker. [Biskuit, Biskvivi.]

BISE, m. 2. pl. *bisar*. Uppstaplad hög. *Se, hvilken b. med papper!*

BISEGEL, n. 5. (sjöt.) Mindre segel, som föres på ett fartyg jemte de större och hufvudsakliga.

BISITTARE, m. 5. 1) Ledamot i en lägre rätt. Brukas aldrig om högre domstolar; man säger då Assessor och Råd. — 2) Edsvuren ledamot i ett skrå. *B. i vällofliga Slagtarembetet.*

BISKAL, n. 5. Hölje kring larver för bin.

BISKATTNING, f. 2. Bikapors skattning. *Se Skatta, 5.*

BISKOP, b'isskåpp, m. 2. (af grekiska ordet Episkopos, uppsyningsman) Föreståndare för ett större andeligt område eller så kalladt stift. — *Ss. B-sembeta, -sinksomster, -stjenst, -svärdighet*, m. m. [-opp.]

BISKOPINNA, f. 4. En biskops fru, eller enka efter en biskop.

BISKOPLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en biskop, eller angår hans värdighet, embete, m. m.

BISKOPLIGEN, adv. (skämtv. o. föga brukl.) På ett sätt, värdigt en biskop; i öfverensstämmelse med en biskops embete och värdighet.

BISKOPSDRÄGT, c. 5. En biskops embetsdrägt vid högtidligare tillfällen. — *Syn. Biskopskrud.*

BISKOPSDÖME, n. 4. (mindre brukl.) *Se Biskopsstift.*

BISKOPSGÅRD, m. 2. Gård i stad eller på landet, som är anslagen till boställe åt en biskop.

BISKOPSHUS, n. 5. Hus i en stad, der en biskop bor.

BISKOPSKORS, n. 5. Prydnad af guld, i form af ett kors, som, hängande i en guldked om halsen, bäres af biskopar på bröstet.

BISKOPSKRÄCKLA, f. 4. 1) Kroken öfverst på en biskopsstaf. — 2) (oegentligt) *Se Biskopsstaf.*

BISKOPSKÅPA, f. 4. eller

BISKOPSMANTEL, m. 2. pl. — *mantlar.* Vid och fotsid öfverrock eller mantel, som tillhör en biskops embetskrud.

BISKOPSMÖSSA, f. 4. 1) Hög, upptill något afspetsad och öfverst klufven, baktill med hängprydnader försedd hufvudbonad, som vid högtidliga tillfällen bäres af biskopar. — 2) *Se Biskopsört.*

BISKOPSSKRUD, m. 2. *Se Biskopsdrägt.*

BISKOPSSTAD, m. 5. pl. — *städer.* Stad, der en biskop har sitt säte.

BISKOPSSTIFT, n. 5. Andligt område, utgörande alla de församlingar, som lyda under en biskop. Förkortadt säges äfven *Stift.*

BISKOPSSTOL, m. 2. (fig.) 1) En biskops värdighet, embete och myndighet. — 2) (mindre ofta) Stället, der en biskop har sitt säte: biskopssäte. *Han har sin b. i Carlstad.*

BISKOPSSÄTE, n. 4. 1) Staden, stället, der en biskop vanligtvis bor och der han äger att utöfva förnämsta delen af sina embetsåligganden. — 2) *Se Biskopsgård.*

BISKOPSÖRT, f. 5. (bot.) En växt med vackra, purpurröda blommor, liknande en biskopsmössa. Digitalis purpurea. Kallas äfv. Fingerborgsblomma, Biskopsmössa och Bjella.

BISKUIT, *se Biscuit.*

BISKÅL, n. 5. Mindre viktigt skäl, som tillkommer till ett annat hufvudsakligt.

BISKÖTARE, m. 5. En, som har tillsyn om bren, på ett ställe, der en mängd af bikupor finnas, så att en särskild person behöfves för deras ordentliga skötsel.

BISLAG, n. 5. (prov.) Förstuguvqvist; äfv. bänkar utanför förstugudörren.

BISMAK, m. 5. sing. 1) Särskilt, främmande smak, som tillfälligtvis åtföljer den vanliga, egentliga och rätta hos ett ätbart ämne. *Denna fisk har en b. af tjära, emedan han länge fått ligga på bottnen af båten. Elak b. hos en dryck.* — 2) (fig. i konst och litteratur) Något främmande, som åtföljer det egentliga skaplynnat hos en författare, artist, ett litterärt alster, ett konstverk, ett lärosystem, o. s. v. *Herr N. såsom roman-skrifvare har en b. af Lafontaine. Hans arbete har en fransysk b., har en b. af gamla skolan.* — *Syn. Anstrykning.*

BISOL, f. 2. *Se Vädersol.*

BISONOXE, m. 2. pl. — *oxar.* Amerikansk vildoxe, med bred, kullrig panna, svarta, korta horn, kort, brunt hår, som vintertiden är ulligt, puckel öfver bogarna, lång man på nacke och bröst, nosen till en del luden, och desmanslukt.

BISP, sammandragt af *Biskop*; brukas i lägre språk, samt i förtrolig och skämtsam stil.

BISPRINGA, v. a. 5. (böjes som *Springa*; imperf. *Bisprang* brukas sällan) Hjelpa någon, som för tillfället är i nöd, behof, fara. *B. någon i olyckan, i behofvets, i nödens stund. B. en vän med penninglån, med goda råd.* — *Syn. Se Hjelpa.*

BISPRINGANDE, n. 4. Handlingen, då man bispringer.

BISTER, n. sing. Mörkbrun målarfärg, tillredd af slammadt skorstenssot.

BISTER, a. 2. 1) (om person) a) Som inger fruktan, hotande, fruktansvärd. *En b. krigare, hjelte.* — *Syn. Se Förskräcklig.* — b) Vresig, arg till lynnes. *Du skall finna honom ganska b., om du kommer och stör honom i hans middagslur. Gubben kom helt b. ut, och bad oss draga för hin i väld.* *Se b. ut.* — *Syn. Se Vresig.* — I begge bem. brukas ordet äfv. i fråga om en persons yttre, t. ex.: *B. fysionomi, blick, min; b-t ögonkast,* o. s. v. — 2) (fig. om sak) Svår att utihärdad, hård, plågsam. *B-t väder, b. väderlek,* mycket kall och blåsig. *B-t klimat, b. vinter,* ganska kall. *En b. natur,* ganska ful natur. *Ett b-t öde. B. otur, olycka,* ganska svår. — *Syn. Se Svår.*

BISTERHET, f. 5. Egenskapen att vara bister.

BISTERT, adv. På ett bistert sätt. *Blicka b. Det blåser b.*

BISTOCK, m. 2. Urhålkad trädstam eller stock, inrättad till bostad för bin. Deraf finnas flera arter, allt efter deras olika läge, såsom Hängstock, Ligstock, Ståndstock.

BISTURI, bissturi', m. 5. (fr. *Bistouri*) Ett slags fältskräknif, som begagnas vid sårnaders och bölders skärande.

BISTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) Understödjja, hjälpa någon, som är stadd i nöd, betryck, svårighet, eller vid svåra företag, i en farlig belägenhet, o. s. v. *Mätte Gud b. honom i denna hans nöd, fara, i detta hans vidd utseende företag! B. någon med sina råd, med sin kredit, med lån, borgen.* — *Syn. Se Hjelpa.*

BISTÄND, n. 5. 1. (af *Bistå*) Understöd, hjälp, som gifves någon nödstadd eller behöfvande, eller i och för utförandet af ett företag. *Gifva, göra, lemna, få, erhålla b. Om Gud ger mig sitt b.,*